

Oponentský posudek na rigorózní práci Mgr. Anny Břenkové „Nepříčetnost - srovnání české a americké právní úpravy“

Rigorózní práce o rozsahu 85 stran textu (po kontrole práce jsem zjistil, že práce má celkem více než 108 normostran) je původně prací diplomovou, o jejíž uznání za práci rigorózní uchazečka požádala (dále též jen „rigorózní práce“). Rigorózní práce je napsána na zajímavé a nosné téma nepřičetnosti, přičemž již v názvu autorka avizuje, že půjde o práci komparativní, v níž bude srovnávat právní úpravu a pojetí nepřičetnosti v České republice a ve Spojených státech amerických.

Předložená práce je napsána velmi precizním právnickým jazykem a celkově je na vynikající formální úrovni, autorka prakticky nedělá žádné (ani drobné) pravopisné chyby (výjimkou je možná jen na str. 10 v první větě použité slovo „jenž“ na místo „jež“ ve smyslu ústřední myšlenky), práce evidentně prošla precizní jazykovou korekturou, neboť neobsahuje prakticky žádné překlepy (výjimkou je např. „česká republika“ na str. 74) či neobratná jazyková vyjádření. Z textu je patrné, že autorka má osobitý styl vyjadřování, který však neubírá na čtivosti textu. Rovněž grafické zpracování práce je výborné, včetně precizně vytvořených barevných obrázků. Všechny poznámky pod čarou mají jednotný formát. Systematika a logická stavba práce je příkladná. Rigorózní práce je terminologicky velice přesná.

Pochvalu zaslouží autorka především za práci s cizojazyčnými (anglicky psanými) prameny, včetně americké judikatury, což je pro českou nauku přínosem. Ačkoli bych si dovedl představit ještě větší využití pramenů českých (včetně české judikatury k problematice přičetnosti), autorka pracuje s adekvátním množstvím českých pramenů, včetně děl prvorepublikových klasiků československé právní vědy. S použitými prameny pracuje autorka v souladu s etickými požadavky na kvalifikační práce tohoto druhu.

Obsahově je práce na vysoké úrovni, se závěry autorky se ve většině otázek ztotožňuji. Rigorózní práce neobsahuje žádné závažné chyby (výjimkou je například pojem „relativní nepřičetnosti“, který používá na str. 42, i když v předchozím textu – v prvním odstavci na str. 29 – správně hovoří o „relativní trestní odpovědnosti“). Z hlediska obsahového jí však především vyčítám dvě skutečnosti. Za prvé pasáže o americké právní úpravě jsou ve velké míře spíše pojednáním o americkém justičním systému jako takovém a nikoliv o institutu nepřičetnosti, i když je zřejmé, že určitá obecná pojednání jsou v daném tématu nezbytná. Pasáže o trestní odpovědnosti, ač jsou samy o sobě kvalitní, se často nevztahují přímo

ke zkoumané problematice. Za druhé autorka opomíjí některé důležité praktické i teoretické otázky, které by jistě zasloužily zevrubného zkoumání (například trestní odpovědnost za trestný čin opilství nebo otázka, zda rozumová a mravní vyspělost je samostatným obecným znakem provinění mladistvého, nebo jde o součást znaku přičetnosti – autorka zde mohla vyjít ze svých komparativních poznatků vylíčených na str. 79). Tyto nedostatky však plně vyvažuje podrobnost, s jakou rigorozantka rozebrala koncepci nepřičetnosti v USA, včetně různých metod jejího zkoumání, které již byly překonány. Autorka při srovnání českého a amerického pojetí dochází k závěru, že česká právní úprava je vhodnější a logičtější než právní úprava americká.

Podle mého názoru předkládaná práce splňuje nároky kladené na rigorózní práci a **doporučuji tedy její uznání za práci rigorózní**. Závěrem uvádím, že rigorozantka ve své původně diplomové práci prokázala předpoklady k soustavné systematické práci, která by mohla být v budoucnu i prací vědeckou.

V Praze dne 14. května 2020

JUDr. Vladimír Pelc, Ph.D.